

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กลุ่ม นิติ-सानสัมพันธ์. สิทธิเด็ก. เอกสาร คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเรื่องเด็ก สำนักคณะกรรมการ
กรรมการ ส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : (ม.ป.ป.).

กอบกุล รัชนีภาคร. การศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีและการค้าหญิง. โครงการ
วิจัย เชิงปฏิบัติการเรื่องการค้าหญิง. มูลนิธิผู้หญิง. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์พลชัย,
2538.

กิตติคุณ อางคาสัย. โสเภณีเด็กชาย : ศึกษาถึงเฉพาะกรณีเด็กชายเร่ร่อนขายบริการทาง
เพศ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2540.

กิตติศักดิ์ ปกติ. ตำนานรักร่วมเพศ. วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 ปีที่ 13 (2526) : 85 - 95.

กุลพล พลวัน. พัฒนาการสิทธิมนุษยชน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2538.

ศิริเมฆล์ พงษ์ไพจิตร. การนำหลักสมคบกันกระทำความผิดมาใช้ในการปราบปรามองค์กร
อาชญากรรม : ศึกษาเฉพาะกรณีการแสวงหารายได้และผลประโยชน์จากการ
ค้าประเวณี. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

จรรยา เศรษฐบุตรและสุภาณี เวชพงศา, บรรณาธิการ. NICS เขตปลอดโสเภณี ?. พิมพ์ครั้งที่
2. เอกสารทางวิชาการ หมายเลข 184. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัย
มหิดล. นครปฐม : ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์, 2537.

ชุมพล กาญจนะ. การใช้มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมและแก้ไขปัญหานำเด็กมาเพื่อค้าประเวณี. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. รวมกฎหมายระหว่างประเทศ แผนกคดีอาญา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2538.

ธนะชัย มีผดุง. มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามก. วิทยานิพนธ์ ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

นพนธิ สุริยะ. สิทธิมนุษยชน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2537.

ประกอบ ประพันธ์เนติวุฒิ. กฎหมายระหว่างประเทศ แผนกคดีบุคคลและคดีอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2536.

ประกอบ ศรีวัจนะ. วิถีชีวิตและพฤติกรรมสุขภาพของชายขายบริการในพำนัก. วิทยานิพนธ์ ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล, 2537.

ประกอบ ศรีวัจนะ และดวงพร คำบุญวัฒน์. ผู้ชายขายตัว. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ บริษัทสหธรรมิก จำกัด, 2539.

ประพจน์ จินดาประยูรวงศ์. การปฏิบัตินโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณี. วิทยานิพนธ์ ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

แผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหารัฐกิจบริการทางเพศ. (เอกสารอัดสำเนา).

ฝ่ายวิจัย, คณะอนุกรรมการ. ปัญหาการปฏิบัติงานตามบทบัญญัติกฎหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐ : ศึกษาเฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ โรงแรม และการค้าประเวณี. รายงานการวิจัย กองวิจัยและวางแผน สำนักงาน ป.ป.ป., 2539.

พิเศก โชไชย. ปัญหาเด็กและเยาวชน. สมาคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. กรุงเทพฯ : สมชายการพิมพ์, 2536.

มธุรส ศิริสถิตย์กุล. สัมผัสชีวิตชายมีเบอร์ในคืนวันพิทยาอับแสง. หนังสือพิมพ์จุดประกาย. (13 พฤษภาคม 2537) :

ยุพา วงศ์ไชย และคณะ. ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการไปประกอบอาชีพค้าประเวณีของสตรีไทยในต่างประเทศ. รายงานการวิจัยโดยรับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

รายงานข่าว. จุฬาสัมพันธ์. ฉบับที่ 33 ปีที่ 37 (22 สิงหาคม 2537).

รายงานข่าว. เดลินิวส์. (26 เมษายน 2537) : 27.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (21 กุมภาพันธ์ 2539) : 10.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (13 สิงหาคม 2537) : 8.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (28 กันยายน 2537) : 19.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (29 สิงหาคม 2538) : 19.

รายงานข่าว ไทยรัฐ. (18 กันยายน 2539) : 1 และ 17.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (21 กันยายน 2539) : 1 และ 23.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (22 กันยายน 2539) : 1 และ 22.

รายงานข่าว. ไทยรัฐ. (11 พฤศจิกายน 2539)

รายงานข่าว. บ้านเมือง. (17 สิงหาคม 2537) : 17.

รายงานข่าว. พิมพ์ไทย. (14 - 15 ธันวาคม 2539)

รายงานข่าว. มติชน. (2 เมษายน 2537) : 4.

รายงานข่าว. มติชน. (28 เมษายน 2537) : 12.

รายงานข่าว. มติชน. (21 มิถุนายน 2537) : 1 และ 13.

รายงานข่าว. มติชน. (28 มิถุนายน 2537)

รายงานข่าว. มติชน. (8 กรกฎาคม 2537) : 1 และ 10.

รายงานข่าว. มติชน. (25 สิงหาคม 2537) : 17.

รายงานข่าว. มติชน. (4 พฤศจิกายน 2537) : 1 และพิเศษ 1.

รายงานข่าว. มติชน. (8 สิงหาคม 2538) : 12.

รายงานข่าว. มติชน. (13 กันยายน 2538) : 6.

รายงานข่าว. มติชน. (5 กันยายน 2539)

รายงานข่าว. มติชน. (13 พฤศจิกายน 2539)

รายงานข่าว. มติชน. (21 มกราคม 2540) : 21.

รายงานข่าว. มติชน. (24 มิถุนายน 2540) : 1 และ 20.

รายงานข่าว. สยามโพสต์. (29 มิถุนายน 2537) : 6.

เลอสรร ธนสุกาญจน์ และคณะ. กฎหมายสำหรับบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2541.

วันชัย รุจนวงศ์. ความร่วมมือระหว่างประเทศในการปราบปรามและลงโทษการกระทำผิดทางเพศ
ต่อเด็ก. (เอกสารอัดสำเนา).

วิมลศิริ ชำนาญเวช และวิจิต มัณฑราภรณ์, บรรณาธิการ. สิทธิมนุษยชน สิทธิหรือหน้าที่ใน
ประเทศไทยปัจจุบัน. คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

วิชา มหาคุณ. บทบาทขององค์กรคุ้มครองสิทธิเด็ก. เอกสารประกอบการเสวนาวิชาการเรื่อง
รัฐบาลจะให้การคุ้มครองสิทธิเด็กอย่างไร. จัดโดย สำนักงาน
อัยการสูงสุด, ศูนย์เครือข่ายเอเชียเน็ต ณ สำนักงานอัยการสูงสุด ถนนรัชดาภิเษก, 19
กันยายน 2538.

ศิริพร สะโครบานะ และคณะ. การค้ำหึง : ภา วิถีสังคมไทย. รายงานการวิจัยและปฏิบัติการ
เรื่องการค้าหึง มุลินธิผู้หึง, กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ผู้หึง, 2540.

ศูนย์เครือข่ายสิทธิเด็ก เอเชียเน็ต. แนวทางการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการพัฒนาเด็ก.
รายงานผลการศึกษา วิจัยเบื้องต้น เสนอคณะกรรมการพัฒนากฎหมาย คณะ
กรรมการกฤษฎีกา. 2537.

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล. โสภณเด็กปัญหาใหม่
ของสังคมไทย. เอกสารการสัมมนาระดับชาติ ณ สถาบันพัฒนาการสาธารณสุข
อาเชียณ มหาวิทยาลัยมหิดล, 27 - 29 เมษายน 2537.

สมพร พรหมนิตาธร และคณะ. คู่มือกฎหมายสถานบริการ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรษา,
2539.

สมพร พรหมนิตาธร และคณะ. กฎหมายค่าประเวณี. กรุงเทพฯ : กองทุนสวัสดิการกองวิชาการ
กองวิชาการกรมตำรวจ, 2541.

สรรพสิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์. แนวทางการป้องกันแก้ไขการละเมิดสิทธิเด็กในประเทศไทย. เอกสาร
ประกอบการเสวนาทางวิชาการ เรื่องรัฐบาลจะให้การคุ้มครองสิทธิเด็กอย่างไร
เป็นรูปธรรมอย่างไร. จัดโดยสำนักงานอัยการสูงสุด, ศูนย์เครือข่ายเอเชียเน็ต ณ
สำนักงานอัยการสูงสุด ถนนรัชดาภิเษก, 19 กันยายน 2538.

สิทธิมนุษยชนและสันติภาพ, คณะอนุกรรมการ. เอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ.
กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์ พริ้นติ้ง กรุ๊ป จำกัด, (ม.ป.ป.).

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, บรรณาธิการ. โสเภณีเด็ก สภาพปัญหา ปัจจัยสาเหตุและแนวทางแก้ไข. คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : (ม.ป.ท., ม.ป.ป.)

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ. การแสวงหามาตรการทางกฎหมาย และมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย. รายงานวิจัย. สภาวิจัยแห่งชาติ, 2525.

สุภาพิมพ์ ธนพรพันธุ์, ผู้แปล. รูปแบบใหม่ของการค้าทาส การค้าหญิงและเด็กสาวพม่าในประเทศไทย. เอเชียวอทช์ และโครงการสิทธิสตรีของ HUMAN RIGHTS WATCH. กรุงเทพฯ : มูลนิธิผู้หญิง, 2536 (1993).

โสเภณีเด็ก..... แหล่งแพร่โรคเอดส์ บันทึนอนาคตของชาติ. สมัครด่วน (12 - 15 กรกฎาคม 2540) : 16.

อรทัย อาจอ้า และจรรยา เศรษฐบุตร, บรรณาธิการ. โสเภณีเด็กในประเทศไทย. เอกสารทางวิชาการหมายเลข 177. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. นครปฐม : ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์, 2537.

อรประภา สาครวาสี. การกระทำความผิดทางเพศ ศึกษาเฉพาะกรณีบังคับให้มีการร่วมเพศทางเวจมรรคและทางปาก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

อรวรรณ จันทร์ทอง. ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี : ศึกษาเฉพาะกรณีการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

อัฒณพ ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด. ว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม. นครปฐม : โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.

ภาษาต่างประเทศ

Adjei, Cyril. Human Rights Theory and the Bill of Rights Debate. The Modern Law Review Vol.58 January (1995) : 17-36.

Bassiouni, M. Cherif. A Draft International Criminal Code and Draft Statute for an International Criminal Tribunal. Dordrecht : Martinus Nijhoff. Publishers, 1987.

Boonchalaksi, Wathinee and Phillip Guest. Prostitution in Thailand. IPSR Publication No.171. : Institute For Population and Social Research Mahidol University, 1994.

Burke, D. Debra. The Criminization of Virtual Child Pornography : A Constitutional Question. Havard Journal on Legislation. Vol 34 summer (1997) : 439-472.

Carr, John. Child Pornography, pornographers and Other Hazards to Children on the Internet. Background Paper for child porrography on the Internet Experts Metting. Leyon, 28 - 29 May 1998.

Chaiyana, Samorn, Thai Editor. The Man of Thailand Guide to Thailand. Fifth Edition. Bangkok : Floating Lotus Communications Co., Ltd.,1995.

Davidson, Julia O'Connell and Jacqueline Sanchez Taylor. Sex Tourism (Thailand). Bangkok : ECPAT, 1996.

D'Cunha, Jean. The Legalization of Prostitution. Bangalor : Christian Institute for the Study Religion and Society. WORDMAKERS, 1991.

ECPAT. Child pornography on the Internet. Background paper for Child Pornography on the Internet Experts Meeting. Lyon, 28 - 29 May 1998.

ECPAT. ECPAT Bulletin. Vol.5 Number 4 (May 1998).

ECPAT. ECPAT Bulletin. Vol.5 Number 5 (June 1998).

ECPAT. Enforcement the Law Against the Commercial Sexual Exploitation of Children. Thailand : Nitiporn Printing Co., Ltd., 1996.

ECPAT International and INTERPOL. Child Pornography on the Internet. Child Pornography on the Internet Expert Meeting Lyon France, 28 - 29 May 1998.

ECPAT. World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children. Stockholm, 29 - 31 August 1996.

F. Vendly, William, Dr. Social Values and the Commercial Sexual Exploitation of Children. World Conference on Religion and Peace. World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children. Stockholm, 27 - 31 August 1997.

Farrior, Stephanie. The International Law on Trafficking in Women and Children for Prostitution : Making it Live Up to its Potential. Harvard Human Rights Journal. Vol.10 Spring (1997) : 213 - 255.

Hannum, Hurst, editor. Guide to International Human Rights Practice. New York : the International Human Rights Law Group, 1986.

Holman, Kate and Aiden White. Prime Time for Children : Media, Ethics and Reporting of Commercial Sexual Exploitation. International Federation of Journalists. World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children. Stockholm, 27 - 31 August 1996.

Hollows, Anne and Helen Armstrome, editors. Working with Sexually Abused Boys. National Children's Bureau, 1989.

House Committee, LEGI-SLATE Report. the 103rd Congress in the House of Representatives. (H.R.3993, Report No. 103 - 469), 25 March 1994.

Kootstra, Trijntje. Background Study on Basic Principle for a Code of Conduct within the Member States of the European Union to prevent and Combat Traffic in Women. Utrecht : Dutch Foundation against Trafficking in Women (STV), 1996.

Muntarbhorn, Vitit. Rights of Child Sale of Children child prostitution and child pornography. Report Submitted in accordance with Commission on Human Rights resolution. 1993/82.

Muntarbhorn, Vitit. Sex trade a Challenge to society. THE NATION. (9 August 1993) : A6.

Muntarbhorn, Vitit. Global action against child sexual exploitation. THE NATION. (13 June 1995) : A7.

Muntarbhorn, Vitit. Child Pornography Legislation and Policies : problem and prospects.
Background paper for child pornography on the Internet Experts Meeting.
Leyon, 28 - 29 May 1998.

Mimeographed, National Laws Relating to Prostitution. Immigration, Labour and trafficking.

O'Brian, Muiream. The International Legal Framework and Current, National Legislative and Enforcement Responses. World Congress against Commercial Sexual Exploitation of Children. Stockholm, 27 - 31 August 1996.

O'Grady, Ron. Children in Prostitution victims of Tourism in Asia. Thailand : ECPAT, 1992.

Rayanakorn, Kobkul. Special Study on Laws Relating to Prostituting and Traffic in Women. Bangkok : Foundation for Women, 1995.

Rayanakorn, Kobkul. Women and the Law in Thailand and Canada. Women in Development. International Development Research Centre, 1998.

Reported. Bangkok Post. (13 July 1995) : 5.

Reported. Bangkok Post. (11 October 1995).

Reported. Bangkok Post. (7 July 1992).

Reported. Bangkok Post. (3rd September 1995) : C3

Reported. Bangkok Post. (9 June 1994) : 11.

Reported. Bangkok Post. (12 November 1993).

Reported. Bangkok Post. (14 June 1994) : Out Look 32.

Reported. The Nation. (8 August 1993).

Reported. The Nation. (21 October 1993).

Reported. The Nation. (6 November 1993).

Reported. The Nation. (2 January 1994).

Reported. The Nation. (3 June 1994).

Reported. The Nation. (25 March 1994).

Reported. The Nation. (1 April 1994) : A5.

Sanghera, Jyoti, GAATW Canada. In The Belly of the Best : Sex Trade. Prostitution and Globalization. the Asia-Pacific Regional Consulation Prostitution. Bangkok : GAATW, 17 - 18 February 1997.

Sieghart, Pual. The International Law of Human Rights. Oxford : Clarendon Press (OXFORD), 1984.

Sion, Abraham A. Prostitution and The Law. London : Western Printing Services Ltd., 1997.

Sub-Group on Sexual Exploitation of Children. United Nations Mechanism for use by National NGO's in the combat against The Sexual Exploitation of Children. Geneva : the NGO-Group for the Convention on the Rights of the Children, 1996.

Sunga, Lyal S. Individual Responsibility in International Law for Serious Humanrights Violations. Dordrecht : Martinus Nijhaft Publishers, 1992.

The Commission on Human Rights. Programmes of action the prevention of the sale of children. child prostitution and child pornography and for the elimination of the exploitation of child labour. (mimeographed), 1992/74.

Vejpongsa, Tassanee. Unholy alliance. Bangkok post. (2 December 1994) : OUT LOOK.

West, D. J. Sexual Crimes and Confrontations. London : Gower Publishing Company Limited, 1987.

Yoneda, Masumi. The Impact of International Laws on National Policies (Case of Japan). (Mimeographed).

ภาคผนวก 1

- The Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and the Exploitation of the Prostitution of Others

Approved by General Assembly resolution 317 (IV) of 2 December 1949.

ENTRY INTO FORCE : 25 July 1951, in accordance with article 24.

PREAMBLE

Whereas prostitution and the accompanying evil of the traffic in persons for the purpose of prostitution are incompatible with the dignity and worth of the human person and endanger the welfare of the individual, the family and the community.

Whereas, with respect to the suppression of the traffic in women and children, the following international instruments are in force :

(1) International Agreement of 18 May 1904 for the Suppression of the White Slave Traffic, as amended by the Protocol approved by the General Assembly of the United Nations on 3 December 1948,

(2) International Convention of 4 May 1910 for the Suppression of the White Slave Traffic, as amended by the above-mentioned Protocol,

(3) International Convention of 30 September 1921 for the Suppression of the Traffic in Women and Children, as amended by the Protocol approved by the General Assembly of the United Nations on 20 October 1947.

(4) International Convention of 11 October 1933 for the Suppression of the Traffic in Women of Full Age, as amended by the aforesaid Protocol,

Whereas the League of Nations in 1937 made feasible the conclusion of a convention consolidating the above-mentioned instruments and embodying the substance of the 1937 draft Convention as well as desirable alterations therein :

Now therefore

The Contracting parties

Hereby agree as hereinafter provided :

Article 1

The Parties of the present Convention agree to punish any person who, to gratify the passions of another :

(1) Procures, entices or leads away, for purposes of prostitution, another person, even with the consent of that person ;

(2) Exploits the prostitution of another person, even with the consent of that person.

Article 2

The Parties of the present Convention further agree to punish any person who

(1) Keeps or manages, or knowingly finances or takes part in the financing of a brothel ;

(2) Knowingly lets or rents a building or other place or any part thereof for the purpose of the prostitution of others.

Article 3

To the extent permitted by domestic law, attempts to commit any of the offences referred to in articles 1 and 2, and acts preparatory to the commission thereof, shall also be punished.

Article 4

To the extent permitted by domestic law, intentional participation in the acts referred to in articles 1 and 2 above shall also be punishable.

To the extent permitted by domestic law, acts of participation shall be treated as separate offences whenever this is necessary to prevent impunity.

Article 5

In case where injured persons are entitled under domestic law to be parties to proceedings in respect of any of the offences referred to in the present Convention, aliens shall be so entitled upon the same terms as nationals.

Article 6

Each Party to the present Convention agrees to take all the necessary measures to repeal or abolish any existing law, regulation or administrative provision by virtue of which persons who engage in or are suspected of engaging in prostitution are subject either to special registration or to the possession of a special document or to any exceptional requirements for supervision or notification.

Article 7

Previous convictions pronounced in foreign States for offences referred to in the present Convention shall, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of :

- (1) Establishing recidivism :
- (2) Disqualifying the offender from the exercise of civil rights.

Article 8

The offences referred to in articles 1 and 2 of the present Convention shall be regarded as extraditable offences in any extradition treaty which has been or may hereafter be concluded between any of the Parties to this Convention.

The Parties to the present Convention which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall henceforward recognize the offences referred to in articles 1 and 2 of the present Convention as cases for extradition between themselves.

Extradition shall be granted in accordance with the law of the State to which the request is made.

Article 9

In State where the extradition of nationals is not permitted by law, nationals who have returned to their own State after the commission abroad of any of the offences referred to in articles 1 and 2 of the present Convention shall be prosecuted in and punished by the courts of their own State.

This provision shall not apply if, in a similar case between the Parties to the present Convention, the extradition of an alien cannot be granted.

Article 10

The provisions of article 9 shall not apply when the person charged with the offence has been tried in a foreign State and, if convicted, has served his sentence or had it remitted or reduced in conformity with the laws of that foreign State.

Article 11

Nothing in the present Convention shall be interpreted as determining the attitude of a Party towards the general question of the limits of criminal jurisdiction under international law.

Article 12

The present Convention does not affect the principle that the offences to which it refers shall in each State be defined, prosecuted and punished in conformity with its domestic law.

Article 13

The Parties to the present Convention shall be bound to execute letters of request relating to offences to in the Convention in accordance with their domestic law and practice.

The transmission of letters of request shall be effected:

(1) By direct communication between the judicial authorities; or

(2) By direct communication between the Ministers of Justice of the two States, or by direct communication from another competent authority of the State making the request to the Minister of Justice of the State to which the request is made; or

(3) Through the diplomatic or consular representative of the State making the request in the State to which the request is made; this representative shall send the letters of request direct to the competent judicial authority or to the authority indicated by the Government of the State to which the request is made, and shall receive direct from such authority the papers constituting the execution of the letters of request.

In cases 1 and 3 a copy of the letters of request shall always be sent to the superior authority of the State to which application is made.

Unless otherwise agreed, the letters of request shall be drawn up in the language of the authority making the request, provided always that the State to which the request is made may require a translation in its own language, certified correct by the authority making the request.

Each Party to the present Convention shall notify to each of the other Parties to the Convention the method or methods of transmission mentioned above which it will recognize for the letters of request to the latter State.

Until such notification is made by a State, its existing procedure in regard to letters of request shall remain in force.

Execution of letters of request shall not give rise to a claim for reimbursement of charges or expenses of any nature whatever other than expenses of experts.

Nothing in the present article shall be construed as an undertaking on the part of the Parties to the present Convention to adopt in criminal matters any form or methods of proof contrary to their own domestic laws.

Article 14

Each Party to the present Convention shall establish or maintain a service charged with the co-ordination and centralization of the results of the investigation of offences referred to in the present Convention.

Such services should compile all information calculated to facilitate the prevention and punishment of the offences referred to in the present Convention and should be in close contact with the corresponding services in other States.

Article 15

To the extent permitted by domestic law and to the extent to which the authorities responsible for the services referred to in article 14 may judge desirable, they shall furnish to the authorities responsible for the corresponding services in other States the following information:

(1) Particulars of any offence referred to in the present Convention or any attempt to commit such offence;

(2) Particulars of any search for any prosecution, arrest, conviction, refusal of admission or expulsion of persons guilty of any of the offences referred to in the present

Convention, the movements of such persons and any other useful information with regard to them.

The information so furnished shall include descriptions of the offenders, their fingerprints, photographs, methods of operation, police records and records of conviction.

Article 16

The Parties to the present Convention agree to take or to encourage, through their public and private educational, health, social, economic and other related services, measures for the prevention of prostitution and for the rehabilitation and social adjustment of the victims of prostitution and of the offences referred to in the present Conventions.

Article 17

The Parties to the present Convention undertake, in connection with immigration and emigrants, to adopt or maintain such measures as are required, in terms of their obligations under the present Convention, to check the traffic in persons of either sex for the purpose of prostitution.

In particular they undertake:

(1) To make such regulations as are necessary for the protection of immigrants or emigrants, and in particular, women and children, both at the place of arrival and departure and while en route:

(2) To arrange for appropriate publicity warning the public of the dangers of the aforesaid traffic;

(3) To take appropriate measures to ensure supervision of railway stations, airports, seaports and en route, and of other public places, in order to prevent international traffic in persons for the purpose of prostitution;

(4) To take appropriate measures in order that the appropriate authorities be informed of the arrival of persons who appear, prima facie, to be the principals and accomplices in or victims of such traffic.

Article 18

The Parties to the present Convention undertake, in accordance with the conditions laid down by domestic law, to have declarations taken from aliens who are prostitutes, in order to establish their identity and civil status and to discover who has caused them to leave their State. The information obtained shall be communicated to the authorities of the State of origin of the said person with a view to their eventual repatriation.

Article 19

The Parties to the present Convention undertake in accordance with the conditions laid down by domestic law and without prejudice to prosecution or other action for violations thereunder and so far as possible:

(1) Pending the completion of arrangements for the repatriation of destitute victims of international traffic in persons for the purpose of prostitution, to make suitable provisions for their temporary care and maintenance;

(2) To repatriate persons referred to in article 18 who desire to be repatriated or who may be claimed by persons exercising authority over them or whose expulsion is ordered in conformity with the law. Repatriation shall take place only after agreement is reached with the State of destination as to identity and nationality as well as to the place and date of arrival at frontiers. Each Party to the present Convention shall facilitate the passage of such persons through its territory.

Where the persons referred to in the preceding paragraph cannot themselves repay the cost of repatriation and have neither spouse, relatives nor guardian to pay for them, the cost of repatriation as far as the nearest frontier or port of embarkation or

airport in the direction of the State of origin shall be borne by the State where they are in residence, and the cost of the remainder of the journey shall be borne by the State of origin.

Article 20

The Parties to the present Convention shall, if they have not already done so, take the necessary measures for the supervision of employment agencies in order to prevent persons seeking employment, in particular women and children, from being exposed to the danger of prostitution.

Article 21

The Parties to the present Convention shall communicate to the Secretary-General of the United Nations such laws and regulations as have already been promulgated in their States, and thereafter annually such laws and regulations as may be promulgated, relating to the subjects of the present Convention, as well as all measures taken by them concerning the application of the Convention. The information received shall be published periodically by the Secretary-General and sent to all Members of the United Nations and to non-member States to which the present Conventions is officially communicated in accordance with article 23.

Article 22

If any dispute shall arise between the Parties to the present Convention relating to its interpretation or application and if such dispute cannot be settled by other means, the dispute shall, at the request of any one of the Parties to the dispute, be referred to the International Court of Justice.

Article 23

The present Convention shall be open for signature on behalf of any Member of the United Nations and also on behalf of any other State to which an invitation has been addressed by the Economic and Social Council.

The present Convention shall be ratified and the instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

The States mentioned in the first paragraph which have not signed the Convention may accede to it.

Accession shall be effected by deposit of an instrument of accession with the Secretary-General of the United Nations.

For the purposes of the present Convention the word "State" shall include all the colonies and Trust Territories of a State signatory or acceding to the Convention and all territories for which such State is internationally responsible.

Article 24

The present Convention shall come into force on the ninetieth day following the date of deposit of the second instrument of ratification or accession.

For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the second instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force ninety days after the deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 25

After the expiration of five years from the entry into force of the present Convention, any Party to the Convention may denounce it by a written notification addressed to the Secretary-General of the United Nations.

Such denunciation shall take effect for the Party making it one year from the date upon which it is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

The Secretary-General of the United Nations shall inform all Members of the United Nations and non-member States referred to in article 23:

(a) Of signatures, ratifications and accessions received in accordance with article 23;

(b) Of the date on which the present Convention will come into force in accordance with article 24;

(c) Of denunciations received in accordance with article 25.

Article 27

Each Party to the present Convention undertakes to adopt, in accordance with its Constitution, the legislative or other measures necessary to ensure the application of the Convention.

Article 28

The provisions of the present Convention shall supersede in the relations between the Parties thereto the provisions of the international instruments referred to in subparagraph 1, 2, 3 and 4 of the second paragraph of the Preamble, each of which shall be deemed to be terminated when all the Parties thereto shall have become Parties to the present Convention.

FINAL PROTOCOL

Nothing in the present Convention shall be deemed to prejudice any legislation which ensures, for the enforcement of the provisions for securing the suppression of the traffic in persons and of the exploitation of others for purposes of prostitution, stricter conditions than those provided by the present Convention.

The provisions of articles 23 to 26 inclusive of the Convention shall apply to the present Protocol.

ภาคผนวก 2
พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
พ.ศ. 2539

ภูมิพลอดุลยเดช
ให้ไว้ในวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2539
เป็นปีที่ 51 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการปราบปรามการค้าประเวณี

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม
ของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้า
ประเวณี พ.ศ. 2539"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการ
กระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำส่อนเพื่อจ้างสินจ้างเพื่อ
ประโยชน์อื่นในทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละ

เพศ

"สถานการค้าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณีและให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย

"สถานแรกรับ" หมายความว่า สถานที่ที่ทางราชการจัดให้มีขึ้น หรือสถานที่ที่มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อรับผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไว้เป็นการชั่วคราวเพื่อพิจารณาวิธีการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพให้เหมาะสมสำหรับแต่ละบุคคล

"สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ" หมายความว่า สถานที่ที่ทางราชการจัดให้มีขึ้น หรือสถานที่ที่มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นจัดตั้งขึ้นเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพและพัฒนาอาชีพแก่ผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้

"การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ" หมายความว่า การอบรมฟื้นฟูจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต

"กรรมการ" หมายความว่า กรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ หรือกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเจ้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอับอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 6 ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือตกอยู่ภายใต้อำนาจ ซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้กระทำไม่มีความผิด

มาตรา 7 ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสารสิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการ

ติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 8 ผู้ใดกระทำความผิดหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่น แก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีในสถานการค้าประเวณี โดยบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปีและปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำต่อคู่สมรสของตน โดยมีใช้เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นผู้กระทำไม่มีความผิด

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้น จะได้กระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ๆ ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 10 ผู้ใดเป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกินสิบแปดปี รู้ว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา 9 วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ ต่อผู้อยู่ในความปกครองของตน และมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

มาตรา 11 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาท ถึงสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีบุคคลซึ่งมีอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ทำการค้าประเวณีอยู่ด้วยกระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

มาตรา 12 ผู้ใดหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นเพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

- (1) ได้รับความอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษให้ผู้ถูกกระทำ
- (2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดสนับสนุนในการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ถ้าผู้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท

มาตรา 13 ถ้าบิดามารดา หรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้บุคคลผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี เมื่อคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีคำขอ ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลให้ถอนอำนาจปกครองของบิดามารดา หรือผู้ปกครองของผู้นั้นเสีย และแต่งตั้งผู้ปกครองแทนบิดามารดา หรือผู้ปกครองนั้น

ในกรณีที่ศาลจะตั้งผู้ปกครองตามวรรคหนึ่ง และศาลเห็นว่าไม่มีผู้เหมาะสมที่จะปกครองผู้กระทำความผิด ศาลจะตั้งผู้อำนวยการสถานแรกรับหรือผู้อำนวยการสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพที่ผู้กระทำความผิดนั้นอยู่ในเขตอำนาจ เป็นผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดก็ได้

ให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เกี่ยวกับการตั้งผู้ปกครองมาใช้บังคับการตั้งผู้ปกครองตามมาตรานี้ด้วยโดยอนุโลม

มาตรา 14 ให้มีการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ เรียกโดยย่อว่า ก.ค.อ. ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เป็นประธานกรรมการอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมการจัดหางาน อธิบดีกรมพัฒนาชุมชน อธิบดีกรมการศึกษา นอกโรงเรียน อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน อธิบดีกรมสามัญศึกษา อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเลขาธิการคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ หรือเลขาธิการดังกล่าวข้างต้นมอบหมาย ผู้แทนศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ผู้แทนคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินเจ็ดคน เป็นกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้ประธานกรรมการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ไม่เกินสองคน

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งต้องเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี และอย่างน้อยห้าคนให้แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งดำเนินงานในองค์การเอกชนที่เกี่ยวข้องในด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี

มาตรา 15 ให้ ก.ค.อ. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดนโยบายการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ค้าประเวณี
- (2) ประสานแผนงาน โครงการ ระบบงาน และกำหนดแนวทางปฏิบัติร่วมกันของส่วนราชการและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- (3) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรี เพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการปรับปรุงการปฏิบัติการหรือแผนงานของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

(4) เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และการจัดตั้งสถาน แกร็บหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของทางราชการ

(5) เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการดำเนินการ คุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(6) เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการปฏิบัติ ตามมาตรา 26

(7) เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการวางระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งเกี่ยวกับการ ดำเนินงานของสถานแกร็บและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(8) วางระเบียบเกี่ยวกับการรับตัวและดูแลผู้ถูกควบคุมตามมาตรา 32

(9) วางระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแกร็บและ สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ตลอดจนการกำหนดระยะเวลาในการรับการคุ้มครองและพัฒนา อาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

(10) ดำเนินการอื่นในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 16 ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัดเรียกโดยย่อ ว่า ก.ค.อ. จังหวัดประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งผู้ว่าราชการ จังหวัดมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ปลัดจังหวัดหรือผู้แทนจัดหางานจังหวัดหรือผู้แทน หัวหน้าตำรวจจังหวัดหรือผู้แทน พัฒนาการจังหวัดหรือผู้แทนศึกษาจังหวัดหรือผู้แทน สามัญศึกษา จังหวัดหรือผู้แทน ผู้อำนวยการประถมจังหวัดหรือผู้แทนผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดหรือผู้แทน อัยการจังหวัดหรือผู้แทนผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งไม่เกินเจ็ด คนเป็นกรรมการ และให้ประธาสงเคราะห์จังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งต้องเป็นผู้มีความรู้และ ประสบการณ์เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี และอย่างน้อยห้าคนให้แต่งตั้ง จากผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งดำเนินงานในองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้า ประเวณี

มาตรา 17 ให้ ก.ค.อ.จังหวัดมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) เป็นศูนย์กลางในการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนทั้งในด้านข้อมูล ทรัพยากรและการปฏิบัติงานในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของจังหวัด

(2) ส่งเสริมและสนับสนุนการปฏิบัติงานในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีทั้งของภาครัฐและเอกชนในพื้นที่ของจังหวัด

(3) พิจารณาเสนอแนะต่อ ก.ค.อ. เพื่อแก้ไขปรับปรุง หรือวางระเบียบข้อบังคับ และคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของจังหวัด

(4) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่ ก.ค.อ. มอบหมาย

มาตรา 18 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา 19 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระมาตรา 18 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจากตำแหน่งเมื่อ

(1) ตาย

(2) ลาออก

(3) รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งมีอำนาจแต่งตั้ง แล้วแต่กรณีให้ออก

(4) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือ

(5) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดหุโทษ

มาตรา 20 ในกรณีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและมีการแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทน ให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับตำแหน่งไว้แล้ว

มาตรา 21 ในกรณีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดำรงตำแหน่งครบวาระแล้วยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่

มาตรา 22 การประชุมของ ก.ค.อ. หรือ ก.ค.อ. จังหวัดต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมมีสิทธิออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียเป็นการส่วนตัวในเรื่องใดกรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนในเรื่องนั้น

มาตรา 23 ก.ค.อ. หรือ ก.ค.อ. จังหวัดจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ ก.ค.อ. หรือ ก.ค.อ. จังหวัดมอบหมายก็ได้และให้นำมาตรา 22 มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะกรรมการด้วยการอนุโลม

มาตรา 24 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ ก.ค.อ. หรือ ก.ค.อ. จังหวัดหรือคณะอนุกรรมการที่ ก.ค.อ. หรือ ก.ค.อ. จังหวัดมอบหมายมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามความจำเป็น

มาตรา 25 ให้จัดตั้งสำนักกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพขึ้นในกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) รับผิดชอบในงานธุรการของ ก.ค.อ.
- (2) ประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานเกี่ยวกับการคุ้มครอง การพัฒนาอาชีพ และการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- (3) การจัดให้มีการฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ
- (4) ส่งเสริมอาชีพและจัดหางานให้แก่ผู้ซึ่งได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพตาม (3)
- (5) รวบรวมการวิเคราะห์ วิจัย ดำเนินการ ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบาย แผนงานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง แล้วรายงานผลให้ ก.ค.อ. ทราบ
- (6) ปฏิบัติตามมติของ ก.ค.อ. หรือตามที่ ก.ค.อ. มอบหมาย

มาตรา 26 มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ที่ประสงค์จะจัดตั้งสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ยื่นคำขออนุญาตต่ออธิบดี

การขออนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 27 เมื่ออธิบดีอนุญาตให้ตั้งสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพแล้วให้ดำเนินการตามมาตรา 28

ในกรณีที่อธิบดีไม่อนุญาต ให้ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา 28 ให้อธิบดีกำหนดห้องที่ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพที่จัดตั้งขึ้น โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่มีเหตุอันควร อธิบดีอาจเปลี่ยนแปลงห้องที่ที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพก็ได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 29 เมื่อปรากฏว่ามูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 26 ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบข้อบังคับของทางราชการ ให้อธิบดีสั่งอำนาจเป็นหนังสือให้มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นดังกล่าวระงับการกระทำ ปรับปรุง แก้ไข หรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามที่แจ้งภายในเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งแต่ไม่ทันภายในเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่งโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้ากระทำการแทนเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้นได้ และให้มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่น ๆ นั้น เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการนี้

ค่าใช้จ่ายตามวรรคสอง ให้หมายความถึงค่าใช้จ่ายตามความเป็นและสมควรตามที่อธิบดีกำหนด

ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าไม่อาจระทำการตามวรรคสองได้ หรือแม้ว่าจะได้กระทำตามวรรคสองแล้วก็ตาม แต่มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นนั้นก็ยังไม่อาจดำเนินกิจการต่อไปได้ หรือถ้าให้ดำเนินการต่อไปอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพที่อยู่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพดังกล่าว ให้เสนออธิบดีเพื่อพิจารณาสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ในกรณีที่การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับของทางราชการเป็นความผิดร้ายแรงที่อธิบดีเห็นว่าไม่สมควรสั่งการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองเสียก่อน ก็ให้อธิบดีมีอำนาจพิจารณาสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

มาตรา 30 มูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่นที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 26 ซึ่งถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 29 มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตต่อรัฐมนตรีเป็นหนังสือภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต และในระหว่างรอการวินิจฉัยของรัฐมนตรี ให้ดำเนินการต่อไปได้

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา 31 ในกรณีที่รัฐมนตรีมีการวินิจฉัยเป็นที่สุดให้เพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 26 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับอนุมัติจากอธิบดีดำเนินการส่งผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไปยังสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพอื่น ๆ

ในกรณีที่ส่งผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไปยังสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของมูลนิธิ สมาคม หรือสถาบันอื่น ต้องได้รับความยินยอมจากสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพนั้นด้วย

มาตรา 32 ในกรณีที่ต้องมีการควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิดในมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวน หรือในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ให้กระทำได้ตามกฎหมายว่าด้วยพิธีพิจารณาคความอาญาในศาลแขวงแต่ให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นไว้ต่างหากจากผู้ต้องหาหรือจำเลยอื่น หรือจะขอให้กรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้ดูแลผู้ถูกควบคุมตามระเบียบที่ ก.ค.อ. กำหนดก็ได้

มาตรา 33 ในกรณีที่กระทำความผิดตาม มาตรา 5 หรือมาตรา 6 เป็นบุคคลอายุยังไม่เกินสิบแปดปี และไม่ปรากฏว่าต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งมีความผิดที่มีโทษจำคุก หรือต้องพิพากษาให้จำคุก ให้พนักงานสอบสวนในกรณีที่ได้เปรียบเทียบคดีแล้วแจ้งกรมประชาสงเคราะห์เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้ต้องหาไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ

กรณีตามวรรคหนึ่งหากเป็นบุคคลอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ถ้าบุคคลนั้นประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งกรมประชาสงเคราะห์เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้ต้องหาไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีการรับผิดชอบ

มาตรา 34 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตาม มาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 เป็นบุคคลอายุยังไม่เกินสิบแปดปี เมื่อศาลได้พิจารณาถึงประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิตอาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้นแล้วเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษแต่ควรให้ผู้กระทำความผิดได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพแทนการลงโทษก็ให้กรม

ประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

กรณีตามวรรคหนึ่งหากเป็นบุคคลอายุกว่าสิบแปดปี ถ้าบุคคลนั้นประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ และศาลเห็นสมควรให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง และศาลเห็นสมควรให้ผู้กระทำความผิดรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพด้วยก็ให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา และให้ผู้กระทำความผิดอยู่ในการควบคุมของสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

มิให้นับระยะเวลาที่ควบคุมตัวผู้กระทำความผิดตามวรรคสามเข้าในกำหนดระยะเวลาที่อยู่ในความดูแลของสถานแรกรับและระยะเวลาที่รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

หลักเกณฑ์และวิธีการรับตัวผู้กระทำความผิดจากศาลเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยความเห็นชอบของ ก.ค.อ.

มาตรา 35 ให้สถานแรกรับพิจารณาบุคคลิกภาพ พื้นฐานการศึกษาอบรมสาเหตุการกระทำความผิดและทดสอบแนวคิด แล้วพิจารณาจัดส่งตัวผู้อยู่ดูแลในมาตรา 33 หรือ มาตรา 34 ไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพที่เหมาะสมเพื่อให้การคุ้มครองและพัฒนาอาชีพภายในระยะเวลาตามระเบียบที่ ก.ค.อ. กำหนดแต่ต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่รับตัวผู้นั้นไว้

ภายใต้บังคับมาตรา 34 วรรคสาม ในกรณีที่สถานแรกรับพิจารณาแล้วเห็นว่ายังไม่มี ความจำเป็นจะต้องส่งผู้นั้นไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพจะไม่ส่งตัวผู้นั้นไปยังสถาน คุ้มครองและพัฒนาอาชีพก็ได้ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามที่ ก.ค.อ. กำหนด

มาตรา 36 หลักเกณฑ์และวิธีการส่งตัวบุคคลไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับตาม มาตรา 33 และมาตรา 34 และการส่งตัวไปเพื่อรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพตามมาตรา 35 ให้เป็นไปตามระเบียบที่ ก.ค.อ. กำหนด

มาตรา 37 ผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพต้องอยู่รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามระเบียบที่ ก.ค.อ. กำหนดเป็นเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันที่สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพรับตัวไว้

มาตรา 38 ในระหว่างที่รับการดูแลในสถานแรกรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ถ้าผู้ใดหลบหนีออกนอกสถานที่แรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้เจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีอำนาจนำตัวออกติดตามผู้นั้นเพื่อส่งไปยังสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพได้ แล้วแต่กรณี ในสถานที่แรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพพร้อมขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยดำเนินการให้ด้วยก็ได้

เมื่อบุคคลได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพครบกำหนดเวลาให้เจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพดำเนินการจัดส่งบุคคลนั้นกลับไปถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาของผู้นั้น เว้นแต่ ก.ค.อ. เห็นสมควรจะดำเนินการเป็นอย่างอื่น ๆ

มาตรา 39 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการเวลากลางวันและกลางคืน เพื่อตรวจตราการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(2) นำผู้ถูกล่อลวงหรือถูกบังคับให้กระทำการค้าประเวณีซึ่งยินยอมให้นำตัวไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพส่งพนักงานสอบสวนเพื่อพิจารณาดำเนินการหาตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ โดยให้นำความในมาตรา 33 มาบังคับใช้กับการส่งตัวผู้บังคับค้าประเวณีไปรับการดูแลในสถานแรกรับด้วยโดยอนุโลม

มาตรา 40 ให้กรรมการ อนุกรรมการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นเจ้าพนักงานตามกระบวนกฎหมายอาญา

มาตรา 41 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติตามมาตรา 39 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 42 ในระหว่างที่ยังไม่ได้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้กรมประชาสงเคราะห์มีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 25

มาตรา 43 ให้สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 เป็นสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้

ให้ผู้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ซึ่งยังคงรับการสงเคราะห์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพต่อไปจนกว่าจะครบระยะเวลาที่อธิบดีได้กำหนดไว้

มาตรา 45 บรรดาประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติปรมการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ได้หรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ทั้งนี้ จนกว่าจะมีประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 46 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติปรมการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ซึ่งบังคับใช้ในปัจจุบันนี้ มีบทกำหนดโทษไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ และได้ประกาศใช้บังคับมาเป็นเวลานาน โดยที่การค้าประเวณีมีสาเหตุสำคัญมาจากสภาพการด้อยการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม ผู้กระทำการค้าประเวณีส่วนมากเป็นผู้ซึ่งด้อยสติปัญญาและการศึกษา สมควรลดโทษหญิงผู้ค้าประเวณี และเปิดโอกาสให้คนเหล่านี้ได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการให้การอบรมและฟื้นฟูจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การฝึกอาชีพ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต และในขณะเดียวกันเพื่อเป็นการปราบการค้าประเวณี และเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงมาเพื่อการค้าประเวณี สมควรกำหนดโทษบุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของเด็กและเยาวชนและกำหนดโทษบิดา มารดา หรือผู้ปกครองซึ่งรู้หรือควรจะรู้ว่ามีการจัดหาผู้อยู่ในความปกครองเพื่อการค้าประเวณีกับให้อำนาจศาลที่จะให้อำนาจการปกครองของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นเด็ก เพราะเหตุที่ปล่อยปละละเลย หรือมีส่วนร่วมหรือมีส่วนได้เสียให้ผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี นอกจากนี้ ในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการประกาศชักชวนหรือแนะนำตัวทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย อันเป็นการทำลายศีลธรรม และวัฒนธรรมอันดีของชาติ สมควรกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดต้องระวางโทษ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

ว่าด้วยวิธีการรับตัวและดูแลผู้ถูกควบคุมตัว

พ.ศ.2540

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 (8) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพออกระเบียบว่าด้วยวิธีการรับตัวและดูแลผู้ถูกควบคุมตัวไว้ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า"ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพว่าด้วยวิธีการรับตัวและดูแลผู้ถูกควบคุมตัว พ.ศ.2540"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

"ผู้อำนวยการ" หมายความว่า ผู้อำนวยการสถานแรกรับ และผู้อำนวยการสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ที่จัดตั้งเป็นสถานที่ควบคุมตัว และให้หมายความถึงผู้อำนวยการศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพผู้ปกครองสถานแรกรับ และผู้ปกครองสถานสงเคราะห์ สังกัดกรมประชาสงเคราะห์ ที่จัดตั้งเป็นสถานที่ควบคุมตัวด้วย

ข้อ 4 เมื่อมีการจับกุมผู้ต้องหาว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ให้พนักงานสอบสวนควบคุมตัวผู้ต้องหาในระหว่างการสอบสวนได้ โดยให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงแต่ให้ควบคุมผู้ต้องหาไว้ต่างหากจากผู้ต้องหาอื่น ในกรณีนี้พนักงานสอบสวนอาจขอให้กรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้ดูแลผู้ต้องหาแทน โดยให้พนักงานสอบสวนประสานงานกับกรมประชาสงเคราะห์หรือสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดเพื่อส่งตัวบุคคลดังกล่าวไปยังสถานแรกรับในเขตที่มีความรับผิดชอบหรือสถานที่ควบคุมตัวตามรายชื่อระเบียบนี้ได้

การส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนแจ้งเป็นหนังสือโดยมีรายละเอียดของบุคคลนั้น ได้แก่ ชื่อสกุล อายุ ภูมิลำเนา และข้อหาของผู้ต้องหาให้ผู้อำนวยความสะดวกทราบ

ในกรณีที่มีความจำเป็นจะต้องส่งตัวผู้ต้องหาออกเวลาทำการให้พนักงานสอบสวนแจ้งเป็นการล่วงหน้า

ข้อ 5 คดีที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล หากศาลเห็นสมควรให้กรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้ดูแลจำเลยให้ปฏิบัติตามข้อ 4 โดยอนุโลม

ข้อ 6 ผู้อำนวยการต้องอำนวยความสะดวกและรับตัวผู้ถูกควบคุมไว้พร้อมหลักฐานในการส่งตัว

ข้อ 7 ให้ผู้อำนวยการจัดให้บุคคลผู้ถูกควบคุมรับการดูแลในสถานที่ที่แยกต่างหากจากผู้รับการสงเคราะห์อื่นและให้จัดเจ้าหน้าที่ดูแลอย่างเคร่งครัด

ข้อ 8 ให้ผู้อำนวยการจัดทำรายงานการรับตัวผู้ถูกควบคุมตามระเบียบนี้ส่งกรมประชาสงเคราะห์

ข้อ 9 ค่าใช้จ่ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ส่งตัวผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไปยังสถานแรกรับ เช่น ค่าเช่าที่พัก ค่ายานพาหนะ และค่าเบี้ยเลี้ยง ให้เบิกเงินทดลองจ่ายจากกรมประชาสงเคราะห์จังหวัด

ข้อ 10 อัตราค่าเบี้ยเลี้ยงการเดินทางสำหรับผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ค่าโดยสารรถไฟหรือยานพาหนะอื่น ๆ ชั้นต่ำสุด ยกเว้นค่าโดยสารเครื่องบิน ส่วนใบสำคัญจ่ายเงินและรายการเดินทางให้รวบรวมขอเบิกไปยังสถานแรกรับนั้นโดยให้เบิกเงินทดลองจ่ายตาม ข้อ 9

ประกาศ ณ วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2540

นายฉันทน์ จันทรปาน

ปลัดกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม

ประธานคณะกรรมการคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพ

**ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ
ว่าด้วยวิธีการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ
พ.ศ.2540**

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 (9) และมาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพออกระเบียบว่าด้วยวิธีการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแรกรับสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพว่าด้วยวิธีการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พ.ศ.2540"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ในกรณีผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 เป็นบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี และไม่ปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวต้องหารืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก หรือต้องพิพากษาให้จำคุก ให้พนักงานสอบสวนในกรณีที่ได้เปรียบเทียบแล้ว แจ้งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพหรือสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัด โดยประสานกับพนักงานสอบสวนในการส่งตัวบุคคลไปยังสถานแรกรับในเขตที่มีความรับผิดชอบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่บุคคลนั้นอายุกว่าสิบแปดปี ซึ่งประสงค์ได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับ

ข้อ 5 ในกรณีที่บุคคลกระทำความผิดในมาตรา 7 ซึ่งพนักงานสอบสวนไม่สามารถเปรียบเทียบคดีได้ หรือกรณีตามมาตรา 34 ซึ่งผู้กระทำความผิดมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 สอนแจ้งการจับกุมโดยเร่งด่วนไปยังอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์สำหรับคดีที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร หรือไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับคดีที่เกิดขึ้นในส่วนภูมิภาค

ข้อ 6 เมื่ออธิบดีกรมประชาสงเคราะห์หรือผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับแจ้งผลการจับกุมแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพหรือสำนักงานประชาสงเคราะห์จังหวัดประสานงานพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี เพื่อขอทราบผลการดำเนินคดีโดยเร่งด่วน

ข้อ 7 เมื่ออธิบดีกรมประชาสัมพันธ์หรือผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับทราบคำพิพากษาศาลอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา 34 แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพหรือสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดแจ้งเป็นหนังสือต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณีขอรับตัวบุคคลผู้กระทำความผิดจากศาลนำส่งสถานแรกรับในเขตที่มีความรับผิดชอบทันที

ข้อ 8 ค่าใช้จ่ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ส่งตัวผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไปยังสถานแรกรับ เช่น ค่าเช่าที่พัก ค่ายานพาหนะ และค่าเบี้ยเลี้ยง ให้เบิกเงินทดลองจากกรมประชาสัมพันธ์หรือสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด

ข้อ 9 อัตราค่าเบี้ยเลี้ยงการเดินทางสำหรับผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ค่าโดยสารรถไฟหรือยานพาหนะอื่น ๆ ขั้นต่ำสุด ยกเว้นค่าโดยสารเครื่องบิน ส่วนใบสำคัญผู้จ่ายเงินและใบรายงานการเดินทางให้รวบรวมขอเบิกไปยังสถานแรกรับนั้นโดยให้เบิกเงินทดลองจ่ายตามข้อ 8

ข้อ 10 เมื่อสถานแรกรับได้ดำเนินกระบวนการตามขั้นตอนแล้ว หากเห็นว่าจำเป็นจะต้องส่งผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพให้เจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับดำเนินการส่งตัวโดยมิชักช้า

ข้อ 11 ในการส่งตัวผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไปยังสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ตามข้อ 7 และข้อ 10 ในกรณีจำเป็นจะขอความร่วมมือเจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยควบคุมตัวก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2540

นายผัน จันทรปาน

ปลัดกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม

ประธานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

**ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ
ว่าด้วยระยะเวลาในการรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครอง
และพัฒนาอาชีพ
พ.ศ. 2540**

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 (9) มาตรา 35 และมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพออกระเบียบว่าด้วยระยะเวลาในการรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพว่าด้วยระยะเวลาในการรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ พ.ศ.2540"

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้สถานแรกรับและคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัดที่สถานแรกรับนั้นตั้งอยู่ร่วมกันพิจารณาจัดส่งตัวผู้อยู่ในความดูแลไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพที่เหมาะสมโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันรับตัวผู้นั้นไว้

สถานแรกรับและคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัดตามวรรคหนึ่งอาจพิจารณาไม่ส่งผู้นั้นไปยังสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ หรือจะให้ผู้นั้นจากการดูแลก่อนครบกำหนดเวลาหกเดือนก็ได้ใน กรณีดังต่อไปนี้

(1) ได้ตรวจสอบประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษา และข้อเท็จจริงอื่นประกอบกับมีบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง รับรองว่าจะให้การดูแลปกครองโดยใกล้ชิด และน่าเชื่อถือกว่าผู้นั้นจะไม่กลับไปค้าประเวณีอีก หรือ

(2) เป็นโรคติดต่อร้ายแรงตามคำวินิจฉัยของแพทย์ หรือ

(3) เป็นผู้เจ็บป่วยเรื้อรังไม่สามารถรักษาให้หายขาด และแพทย์มีความเห็นว่า จำเป็นต้องรักษาตัวนอกสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

ข้อ 4 ให้ผู้ที่ถูกส่งตัวมาเพื่อรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพอยู่รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไม่น้อยกว่าหนึ่งปี เว้นแต่สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไม่น้อยกว่าหนึ่งปี เว้นแต่สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัดนั้นร่วมกับพิจารณาเห็นว่าผู้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพไม่มีความจำเป็นจะต้องได้รับการคุ้มครองและ

พัฒนาอาชีพอีกต่อไปด้วยเหตุผลตามข้อ 3 วรรคสอง จะให้ผู้นั้นพ้นจากการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพก่อนครบกำหนดก็ได้

ประกาศ ณ วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2540

นายฉันทปาน

ปลัดกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม

ประธานคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

ภาคผนวก 3

พระราชบัญญัติ

มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก

พ.ศ.2540

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ. วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ.2540

เป็นปีที่ 52 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิง และเด็ก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำ และยินยอมของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศพระราชกฤษฎีกาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พุทธศักราช 2471

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลผู้มิใช่มีอายุไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 3 หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ซื่อขาย จำหน่าย พามาจาก หรือส่งไปยังที่ใด รับ หน่วงเหนี่ยว หรือ กักขัง ซึ่งหญิงหรือเด็ก หรือจัดให้หญิงหรือเด็กกระทำการ หรือยอมรับการกระทำใด เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่ออนาจาร หรือเพื่อแสวงหาผล

ประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับพยายามกระทำความผิดนั้น ๆ

มาตรา 7 ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งคนหนึ่งคนใดได้ลงมือกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือคนหนึ่งคนใดได้ลงมือกระทำความผิดที่ได้สมคบกันไปแล้ว ผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่ได้บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น อีกกระทงหนึ่งด้วย

ในกรณีความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำไปตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้น คงรับโทษตามที่กำหนดไว้วรรคหนึ่งเท่านั้น

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งตั้งใจให้ความจริงแก่การสมคบพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดที่ได้สมคบกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้

มาตรา 8 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตรวจตราสอดส่องดูแลตามท่าอากาศยาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง สถานบริการ โรงงาน และสาธารณธรรณะต่าง ๆ เพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5

มาตรา 9 เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือพยานหลักฐาน

(2) ตรวจตัวหญิงหรือเด็กที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 แต่ถ้าผู้เสียหายเป็นหญิงหรือเด็กหญิงจะต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ

(3) ตรวจค้นสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ แต่การตรวจค้นสถานที่ให้กระทำในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อว่า หากไม่ได้ดำเนินการทันที หญิงหรือเด็กนั้นอาจถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือผู้กระทำผิดจะทำการโยกย้ายหรือซ่อนเร้นหญิงหรือเด็กนั้นเสียก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่จะทำการตรวจค้นสถานที่ในเวลากลางคืนได้ แต่ต้องได้รับการอนุญาตจากอธิบดีกรมตำรวจสำหรับในเขตกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับในเขตจังหวัดอื่นเพื่อการค้นในจังหวัดนั้น

มาตรา 10 เพื่อในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 หรือเพื่อช่วยเหลือหญิงหรือเด็กซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวหญิงหรือเด็กเพื่อใช้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือพยานหลักฐาน แต่ห้ามมิให้กักตัวไว้เกินครึ่งชั่วโมง ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะต้องใช้เวลานานขึ้น เมื่อได้จัดแจ้งการกักตัวไว้ในรายงานแล้ว ให้กักตัวหญิงหรือเด็กไว้ได้ไม่เกินสี่สิบสี่ชั่วโมง แต่ต้องแจ้งให้อธิบดีกรมตำรวจสำหรับในกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือในเขตจังหวัดอื่นทราบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะกักตัวหญิงหรือเด็กไว้เกินสี่สิบสี่ชั่วโมงแต่ไม่เกินสิบวันก็ได้แต่ต้องได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ว่าราชการจังหวัดก่อน แล้วแต่กรณี

การกักตัวหญิงหรือเด็กตามมาตรา 10 ต้องจัดให้หญิงหรือเด็กนั้นอยู่ในสถานที่อันสมควรซึ่งไม่ใช่ห้องขังหรือสถานที่คุกขัง

การจัดให้มีรายงาน การจัดแจ้ง และการอนุมัติ ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อหญิงหรือเด็กได้เบิกความต่อศาลตามความในมาตรา 12 แล้ว ให้ถือว่าเหตุในการกักตัวหญิงหรือเด็กนั้นสิ้นสุดลง

มาตรา 11 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมแก่หญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ในเรื่องอาหาร ที่พัก และการส่งกลับไปยังประเทศเดิมหรือภูมิลำเนาของผู้นั้น

ในการช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจัดให้หญิงหรือเด็กไปรับการดูแลในสถานแรกรับตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี สถานแรกรับเด็กตามกฎหมายว่าด้วยสถานภาพเด็กและเยาวชน หรือสถานสงเคราะห์อื่นของรัฐหรือเอกชนก็ได้

ในกรณีที่เป็นการสมควร รัฐมนตรีอาจจะออกกระเปียบว่าด้วยการช่วยเหลือตามมาตรา นี้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้

การส่งผู้เสียหายซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศ ให้เป็นไปตามพันธกรณีที่มีตามสนธิ สัญญากับต่างประเทศคู่สัญญาหรือเป็นไปตามอนุสัญญาซึ่งรัฐบาลไทยเป็นภาคี

มาตรา 12 เมื่อได้รับความว่ามีผู้กระทำความผิดกฎหมายตามที่ระบุในมาตรา 5 แม้จะ ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหา พนักงานอัยการโดยตนเองหรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากพนักงานสอบสวนจะ นำหญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายมายื่นคำร้องต่อศาล โดยระบุการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าได้มี การกระทำความผิดและเหตุแห่งความจำเป็นที่จะต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้

ในกรณีที่หญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายจะให้การต่อศาลเอง เมื่อหญิงหรือเด็กแจ้งแก่ พนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลทันที

ให้ศาลสืบพยานทันทีที่ศาลได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ในการชี้หากมี ส่วนได้ส่วนเสียในคดีคนใด ยื่นคำร้องต่อศาลแถลงเหตุผลและความจำเป็นขอถามค้านหรือตั้ง ทนายถามค้าน เมื่อเห็นสมควรก็ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตได้

คำเบิกความของพยานเบิกความดังกล่าวให้ศาลอ่านให้พยานฟัง

ถ้าต่อมามีการฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุใน มาตรา 5 ก็ให้รับฟังพยานดังกล่าวในการพิจารณาพิพากษาคดีนั้นได้

มาตรา 13 ในกรณีที่หญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหาย หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มี ประโยชน์เกี่ยวข้องกับหญิงหรือเด็กนั้น เห็นว่าการกักตัวหญิงหรือเด็กตามมาตรา 10 หรือมาตรา 11 เป็นไปโดยมิชอบ หญิงหรือเด็ก หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องนั้นอาจอุทธรณ์ ต่ออธิบดีกรมตำรวจสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในเขตจังหวัดอื่นได้

ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือพิจารณา วินิจฉัยอุทธรณ์โดยเร็ว แต่ถ้าอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าการกักตัวหญิงหรือ เด็กนั้นถูกต้องแล้ว ให้รายงานรัฐมนตรีชี้ขาดต่อไป

ระยะเวลาสำหรับพิจารณาอุทธรณ์หรือรายงานหรือระยะเวลาที่ต้องรายงานให้ รัฐมนตรีพิจารณาชี้ขาด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 14 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็น พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่เป็นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 15 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

และสวัสดิการสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองบรมราชโองการ

พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ : เหตุผลในการประกาศใช้ และพระราชบัญญัตินี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันได้ปรากฏการกระทำ ความผิดโดยการซื้อขายจำนำย ชักพา หรือจับตัวบุคคล ไปด้วยวิธีการใด ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความใคร่ แก่ตนเอง หรือผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นอันมิชอบ ทั้งนี้ ด้วยวิธีการอันเป็นการคุกคาม และกระทบกระเทือนต่อสวัสดิภาพของบุคคลดังกล่าว และการกระทำดังกล่าวไม่จำกัดเฉพาะการกระทำต่อหญิงและเด็กหญิงเท่านั้น แต่ปรากฏว่ามี การกระทำในลักษณะทำนองเดียวกันต่อเด็กชายด้วย นอกจากนี้ในส่วนของผู้กระทำความผิดยังมี พฤติการณ์ที่กระทำในรูปของการเตรียมสมคบกันเป็นขบวนการเชื่อมโยง ในประเทศระหว่าง ประเทศซึ่งเป็นพฤติการณ์ที่เป็นอันตรายต่อสังคมอีกด้วย โดยเฉพาะพระราชบัญญัติว่าด้วยการ ค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471 ยังมีขอบเขตที่จำกัด ทั้งในแง่ของฐานความผิด และ มาตรการที่กำหนดไว้เพื่อช่วยเหลือหรือกักตัวหญิง หรือเด็กสอบสวนข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดหรือมาตรการในการให้ความช่วยเหลือ สงเคราะห์แก่หญิงและเด็กที่ถูกกระทำก็ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร กรณีเป็นการสมควรปรับปรุง มาตรการในการป้องกันปราบปรามและเพิ่มเติมมาตรการในการเยียวยาช่วยเหลือ หญิง และเด็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นส่วนบทกำหนดความผิดหลักที่เคยมีแต่เดิมนั้นสมควรนำไปแก้ไข เพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญาเพื่อความสะดวกในการใช้กฎหมายจึงจำเป็นต้องตราพระราช บัญญัตินี้

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

(ฉบับที่ 14) พ.ศ.2540

มาตรา 1 พระราชบัญญัติเรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ.2540”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (2 ทวิ) ของมาตรา 7 แห่งประมวลกฎหมายอาญา “(2 ทวิ) ความผิดเกี่ยวกับเพศตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 282 และมาตรา 283 แห่งประมวลกฎหมายอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530 และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา 282 ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษในการจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทหรือสองหมื่นบาท

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามสี่ถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น รับตัวผู้ซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือพาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 283 ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุก ตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น รับตัวผู้ซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือพาไป ตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าวต้องระวางโทษตามที่ บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี”

มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 283 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

“มาตรา 283 ทวิ ผู้ใดพาไปซึ่งผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อการ อนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดในวรรคแรกเป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้ กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติในวรรค แรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ความผิดตามวรรคแรกและวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่ผู้ซึ่งอายุเกินสิบห้าปีเป็น ความผิดอันยอมความได้”

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 284 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2525 และให้ใช้ความ ต่อไปนี้แทน

มาตรา 284 ผู้ใดผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงขู่เข็ญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดครองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดซ่อนเร้นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้”

มาตรา 7 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 312 ตรี แห่งประมวลกฎหมายอาญา

"มาตรา 312 ตี ผู้ใดโดยทุจริตรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา ล่องไป หรือพาไปผู้ซึ่งอายุไม่เกินสิบห้าปีแต่ยังไม่ถึงสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่ผู้ซึ่งอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ"

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

นายกรัฐมนตรี

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ : นายคทาร์ตน์ เฮงตระกูล

วัน เดือน ปี เกิด : 6 สิงหาคม พ.ศ.2517 ที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

จำนวนพี่น้อง : เป็นบุตรชายคนเดียว

สถานภาพครอบครัว : โสด

การศึกษา : ระดับชั้นประถม โรงเรียน มงฟอร์ตวิทยาลัยเชียงใหม่

ระดับชั้นมัธยมต้น-ปลาย โรงเรียน มงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่

และสอบเทียบ ม.6 ที่ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเชียงใหม่

ได้วุฒิม.ปลาย ในปีการศึกษา 2533

ระดับอุดมศึกษา สำเร็จปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่

เป็นบัณฑิตรุ่นที่ 2 ของสาขาวิชานิติศาสตร์ และเป็นบัณฑิตรุ่น

ที่ 18 ของมหาวิทยาลัยพายัพ เมื่อปีการศึกษา 2537

ระดับบัณฑิตศึกษา : เข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา ในหมวดวิชากฎหมายระหว่าง

ประเทศ ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2538